

VuurwerkCheck
Haselackers 65
7824 LL Emmen

Emmen, 31 augustus 2026

Aan de staatssecretaris van Infrastructuur en Waterstaat

Mevrouw A. Bertram
Ministerie van Infrastructuur en Waterstaat
Directie Omgevingsveiligheid en Milieurisico's
Rijnstraat 8
2515 XP Den Haag
(Postbus 20901, 2500 EX Den Haag)

Betreft: Aanvullende reactie op de concept beleidsregel nadeelcompensatie Wet veilige jaarwisseling

Geachte mevrouw Bertram,

Op 10 juli hebben wij de concept beleidsregel nadeelcompensatie Wet veilige jaarwisseling ontvangen. Naar aanleiding van de digitale bijeenkomst op 14 juli over de uitvoerbaarheid van de beleidsregel, hebben wij op 23 juli een eerste reactie ingediend. Die reactie was noodgedwongen beperkt: de korte termijn, midden in de zomervakantie, maakte een volledige, inhoudelijke reactie onmogelijk. Op 30 juli is ons, op ons verzoek, de mogelijkheid geboden om een aanvullende zienswijze in te dienen, waarvoor dank. Deze brief bevat die aanvullende reactie.

Deze brief komt niet in de plaats van onze reactie van 23 juli. In die reactie hebt u de hoofdlijnen van onze vragen, zorgen en bezwaren kunnen lezen. Wij verzoeken u dan ook om eerst onze opmerkingen in die brief te beantwoorden en daarna onze aanvullende opmerkingen hieronder.

In deze aanvullende zienswijze bespreken wij: de verwerking van de parlementaire voorbereiding, de (juridische) onderbouwing van de beleidsregel, de berekening van het compensatiebedrag, de artikelen van de concept beleidsregel en het aanvraagformulier. Aan het slot maken wij de balans op en doen wij een verbetervoorstel.

1. Verwerking parlementaire voorbereiding

- In de parlementaire behandeling van de Wet veilige jaarwisseling is steeds gesproken over het flexibel en ruimhartig compenseren van de sector. Wij lezen dit niet terug in de beleidsregel, of de toelichting daarbij. Waarom niet? En belangrijker: waarin komt het ruimhartige karakter van de compensatie tot uitdrukking in de regeling?
- In paragraaf 2 (Aanleiding) van de toelichting wordt verwezen naar het amendement Michon-Derkzen, dat een voorhangprocedure verbindt aan het Inwerkingtredingsbesluit van de wet. De toelichting bij dat amendement luidt onder meer: *"Er ligt een eerlijke en nette compensatieregeling die in afstemming tussen het Ministerie van I&W en de vuurwerkbranche tot stand is gekomen, inclusief een deugdelijke dekking voor deze regeling binnen de I&W begroting."* In de toelichting bij de beleidsregel is hiervan maar een deel overgenomen: *"Er ligt een eerlijke en nette compensatieregeling voor de*

vuurwerkbranche". Dat de regeling in afstemming met de branche tot stand moest komen, is weggelaten. Wij vragen ons af waarom dit is weggelaten. En kan de tekst uit het amendement alsnog volledig worden overgenomen in de beleidsregel met een toelichting hoe en waarom aan dat amendement is voldaan? Uit de parlementaire behandeling kunnen wij dat niet destilleren.

2. Juridische onderbouwing

- In paragraaf 4 (Vormgeving nadeelcompensatieregeling) wordt toegelicht dat is gekozen voor een modelmatige berekening van de winstderving. De onderbouwing daarvoor zou liggen in de 'gemeenschappelijke kenmerken van de sector', waardoor deze keuze 'objectief gerechtvaardigd' zou zijn. Wij vinden deze onderbouwing mager. De sector kent weliswaar gemeenschappelijke kenmerken, maar ook een aanzienlijke individuele verscheidenheid. Bijvoorbeeld als het gaat om de marges. Waarom is het niet mogelijk meer recht te doen aan die verscheidenheid? En op grond van welke feiten of juridische argumenten meent het ministerie dat de gekozen modelmatige benadering objectief gerechtvaardigd is?
- In paragraaf 5 (Juridisch kader nadeelcompensatie) wordt gesproken over de voorzienbaarheid van het vuurwerkverbod. Gesteld wordt dat het verbod sinds 5 februari 2020 voorzienbaar was. Wij plaatsen daar vraagtekens bij. De meeste initiatiefvoorstellen halen de eindstreep niet. Dit initiatiefvoorstel heeft bovendien lange tijd stilgelegen. Toen het begin 2025 weer werd opgepakt, was het nog maar de vraag of het de stemming zou halen. Concreet werd het verbod pas voorzienbaar op het moment dat zowel de Eerste als de Tweede Kamer vóór stemden. Hoe komt het ministerie tot de conclusie dat het verbod al sinds 2020 voorzienbaar was? Of bedoelt het ministerie te zeggen dat er in elk geval vanaf dat moment in algemene zin rekening mee moest worden gehouden dat de regelgeving m.b.t. de opslag, verkoop en afsteken van vuurwerk op enig moment zou worden aangescherpt (voorzienbaarheid in abstracto)?
- Op vergelijkbare wijze vragen wij ons af hoe de overgangstermijn van twee jaar is bepaald. Op welke jurisprudentie of vergelijkbare gevallen baseert het ministerie zich? Wij hebben gezocht naar een onderbouwing in de toelichting, maar die niet kunnen vinden.
- Volgens de toelichting is het verbod een normale maatschappelijke ontwikkeling, die al geruime tijd in de lijn der verwachtingen ligt, zeker als het schadelijke karakter van de activiteit in aanmerking wordt genomen. Waar is dit op gebaseerd? Het schadelijke karakter waarop het verbod is gebaseerd heeft met name te maken met het afsteken van illegaal vuurwerk. Daarvoor kan de branche niet verantwoordelijk worden gehouden. Verder is het nog maar de vraag of het verbod al geruime tijd in de lijn der verwachtingen ligt. Het is al vele tientallen jaren zo dat eens in de zoveel tijd de roep om een vuurwerkverbod wordt gehoord. Maar tot nu toe was er voor zo'n verbod in de verste verte geen meerderheid in Nederland, niet in het parlement en niet in het land. Er zijn heel veel legale activiteiten in Nederland die regelmatig ter discussie staan (roken, alcohol, autorijden, vliegen, fietsen zonder helm etc. etc.) maar dat betekent nog niet dat een landelijk totaalverbod voor al die activiteiten in de lijn der verwachtingen ligt.

- In de toelichting staat dat door de overheid in de recente geschiedenis geen nieuwe investeringen verplicht zijn gesteld voor lopende bedrijven. Hoe kijkt de overheid dan aan tegen de wijzigingen in de regelgeving met betrekking tot de opslag van vuurwerk in 2012 (ingrijpende wijziging Vuurwerkbesluit) en in 2024 (implementeren wijziging Memorandum 60:2020)?
- Hoe kan in algemene zin worden gesteld dat investeringen reeds zijn terugverdiend? Dit geldt niet voor bedrijven die bijvoorbeeld pas in 2018 zijn gestart. En dat het aangekondigde vuurwerkverbod heeft geleid tot extra inkomsten, waarop is dat gebaseerd?
- Wij zien dat in de toelichting op de beleidsregel alleen de winstderving en doorlopende kosten als schadeposten zijn opgenomen, terwijl in het rapport SMAN veel meer schadeposten zijn geïnventariseerd. Het is ons onduidelijk waarom bijvoorbeeld de eventuele waardedaling van onroerend goed dat is bestemd voor de verkoop of opslag van vuurwerk niet voor tegemoetkoming in aanmerking komt. Het ministerie beargumenteert dat deze schade hoe dan ook zou optreden, ook met een langere overgangstermijn. Met een langere termijn is er echter meer tijd om schade terug te verdienen. Bovendien ligt de schade dan verder in de toekomst, wat de contante waarde ervan vermindert. Verder is een groot deel van de relevante schadeposten niet (goed) geïnventariseerd, waaronder het verlies van ondernemingswaarde, pensioenvoorzieningen, investeringen in opslag en veiligheid en langlopende contractuele verplichtingen. Wij komen hierop terug in paragraaf 3, waar wij uiteenzetten dat de forfaitaire bedragen deze schadeposten onvoldoende dekken.
- Een ander voorbeeld van een schadepost die buiten de regeling blijft is belastingschade. Hier is meerdere malen over gesproken. Doordat nadeelcompensatie in één keer wordt uitbetaald in plaats van over meerdere jaren wordt verdiend, kan de ondernemer in een hogere belastingschijf terechtkomen. Met name de volledig afhankelijke vuurwerkwinkels die hun bedrijfsactiviteiten stopzetten worden bij de eenmalige uitkering hard geraakt, temeer omdat er geen aftrekposten meer zijn. Deze belastingschade is niet geregeld, waardoor elke ondernemer dit afzonderlijk met de Belastingdienst moet 'uitvechten'. Wij verzoeken u daarom om een bepaling met toelichting op te nemen over belastingschade en aan te geven hoe hiermee rekening kan worden gehouden bij het indienen van de aanvraag. Het is uiteraard aan de aanvrager om deze schade aannemelijk en inzichtelijk te maken, als RVO daarom vraagt.
- Verder worden detaillisten die zelf importeren en geen onderdeel uitmaken van BPN niet gecompenseerd, terwijl dit aanzienlijke investeringen vereist in onder meer internationale leveranciersrelaties, productvormgeving en testen, uitbreiding van opslagcapaciteit en meerjarige inkoop- en ontwikkelingsverplichtingen. Ook de eigenaren die verkooplocaties verhuren komen op basis van de huidige regeling niet in aanmerking voor nadeelcompensatie, terwijl hun panden in waarde zijn gedaald en zij aanzienlijke kosten moeten maken om bewaarplaatsen te slopen, om de panden weer verhuurbaar te maken. Kunt u toelichten waarom voor deze afbakening in schadeposten is gekozen en wilt u aanvullend onderzoek verrichten naar de overige schadeposten?

- Ondernemers in categorie C van het rapport van SMAN – detailhandelaren die (nagenoeg) uitsluitend vuurwerk verkopen – nemen een afzonderlijke positie in. Deze groep ondernemers in categorie C ziet dan ook geen verschil tussen de rechtspositie van de importeurs en hun eigen rechtspositie, aangezien zij door het verbod hun volledige inkomstenbron verliezen. Toch worden zij in de beleidsregel op dezelfde wijze behandeld als de detailhandelaren met een opslag van 10.000 kg. Wij vinden dat opmerkelijk en zien niet in waarom dit adequate bescherming zou bieden aan de eerste categorie. Daarbij komt dat deze groep vaak hogere volumes en marges heeft gerealiseerd dan de categorie A ondernemingen. Kunt u toelichten waarom dit een afdoende maatregel zou zijn voor deze ondernemers? Vanuit de branche is in dit kader al eerder verzocht om aan te geven wat de afbakening is tussen een hoofdactiviteit en een nevenactiviteit (bijvoorbeeld op basis van een percentage van de omzet). Wij hebben daar geen antwoord op gekregen en stellen die vraag hier dus opnieuw.

3. Bijlage, berekening compensatiebedrag en onjuiste verwerking SMAN

Kapitalisatiefactor

- In paragraaf 6 (Inhoud nadeelcompensatieregeling detailhandel) van de toelichting wordt aangegeven dat de basis van de winstderving wordt gevormd door de inkoopwaarde van het vuurwerk voor de jaarwisseling 2024-2025. In feite wordt er daarmee gerekend met een kapitalisatiefactor van 1,0. Wij zien niet in hoe deze factor zich verhoudt tot vergelijkbare gevallen. Gewezen wordt onder andere op de uitfaseringstermijn van 11 jaar bij de pelsdierhouderijen. De uitfaseringstermijn bedraagt in dit geval slechts 1-2 jaar. Kunt u dat toelichten?
- Daarnaast lijken aspecten als risico-aanvaarding, voorzienbaarheid en normaal maatschappelijk risico te zijn verdisconteerd in een lage factor. Kunt u hierop een toelichting geven? Wij zijn er in ieder geval op gewezen dat de periode van voortgezet gebruik (tussen besluit en uitvoering) in het nadeelcompensatiesysteem niet mag worden versleuteld in de factor en vragen ons af of dat in de beleidsregel wel gebeurt.

Forfaitaire opslag van 15% (van EBITDA) en vaste vergoeding van EUR 3.500

- Zoals hiervoor in paragraaf gesignaleerd, zijn in het rapport van SMAN aanzienlijk meer schadeposten geïnventariseerd dan in de beleidsregel zijn overgenomen. De forfaitaire bedragen (15% EBITDA-opslag en EUR 3.500 eenmalige kosten) zijn kennelijk bedoeld om een deel van die schadeposten te dekken, maar deze zijn in de toelichting niet onderbouwd en dat roept de volgende vragen op.
- Volgens de toelichting ziet de opslag van 15% van de EBITDA op onder meer de afloop van diverse bedrijfskosten, ontslag/transitievergoedingen en de afkoop van huurovereenkomsten. De schadeposten afschrijving bedrijfsmiddelen en waardedaling onroerende zaken, die ook in het rapport SMAN zijn onderkend, worden niet expliciet benoemd. Waarom niet?
- De opslag van 15% op de EBITDA voor doorlopende bedrijfskosten leidt daarnaast tot diffuse en niet-uitlegbare uitkomsten. Voor de ene categorie komt dit de facto neer op een vergoeding van slechts 3 maanden aan kosten terwijl dit voor een andere groep

neerkomt op een vergoeding van 11 maanden. En dan nog: voor bijvoorbeeld de huurcontracten gelden vaak nog veel langere opzegtermijnen. Heeft het ministerie dit onderkend en zo ja, wat is de rechtvaardiging voor deze verschillen?

- Met betrekking tot de vaste vergoeding van EUR 3.500 is in het voortraject meermaals aangegeven dat deze vergoeding per verkoop/opslaglocatie zou moeten gelden en niet per aanvrager. Ondernemers met meerdere verkooppunten maken immers voor iedere winkel eenmalige kosten. De vergoeding staat daarnaast in schril contrast met de werkelijke afschrijving op bedrijfsmiddelen zoals sprinklerinstallaties, bunkerinstallaties en verkoopruimtes. Ook hier: heeft het ministerie dit onderkend en zo ja, wat is de rechtvaardiging voor een vaste vergoeding die in de meeste gevallen niet dekkend is?
- Voor iedere onderneming, hoe klein ook, geldt zonder uitzondering dat de gestelde forfaitaire vergoedingen slechts een zeer beperkt gedeelte van de door SMAN erkende schadeposten dekken. Daarnaast lijken de 15% van de EBITDA en de EUR 3.500 willekeurig gekozen. Een bedrijfseconomische grondslag of onderbouwing hebben wij niet kunnen vinden. Kunt u toelichten waar deze getallen vandaan komen en op grond waarvan u meent dat deze compensatie adequaat zou zijn?

Restvoorraden

- In de beleidsregel is geen vergoeding opgenomen voor het verlies van inkoopwaarde van de restvoorraden.
- De onuitgepakte restvoorraden kunnen mogelijk worden geretourneerd aan de importeurs tegen vergoeding van de inkoopkosten. De Staat en de importeurs hebben daar op dit moment voor zover ons bekend nog geen overeenstemming over. De beleidsregel biedt op dit punt geen enkele garantie richting de winkeliers. Waarom voorziet de beleidsregel niet in een vergoeding op dit punt?
- (Voor alle duidelijkheid: als de Staat en de importeurs alsnog overeenkomen dat de ongeopende restvoorraden van de winkeliers tegen kostprijs kunnen worden teruggeleverd aan de importeurs, voorziet artikel 2 lid 2d erin dat er geen dubbele vergoeding kan worden uitgekeerd als de beleidsregel gaat voorzien in een vergoeding voor restvoorraden).
- Voor de uitgepakte restvoorraden geldt dat deze mogelijk wel door importeurs worden opgehaald maar dat daar geen vergoeding van de inkoopwaarde tegenover staat. Dat betekent voor de winkeliers een directe en volledige afboeking van deze balanspost. In de beleidsregel is hiervoor geen enkele vergoeding opgenomen. Als dit van tevoren bekend was geweest dan had de ondernemer de uitgepakte restanten op 31 december 2025 beter gratis kunnen weggeven aan de consument. Een deel van de hiermee samenhangende schade (onnodige opslag, afhandeling, etc.) zou dan niet zijn ontstaan. Voor de ondernemers was er gelet op het naderende verbod met alle risico's van dien geen enkele aanleiding om in 2025 onnodig extra in te kopen of extra voorraden aan te houden.

-

4. De artikelen van de concept beleidsregel

Hieronder plaatsen wij vragen en opmerkingen bij de artikelen van de concept beleidsregel. Ook dit is aanvullend op de eerdere zienswijze van 23 juli 2026. Wij hebben in de artikelsgewijze toelichting namelijk geen helder antwoord kunnen vinden op onze vragen van 23 juli.

- In artikel 1 gaat het om detailhandelaren die ten behoeve van de verkoop van vuurwerk een onderneming drijven. Daar hoort wel een datum bij (bijvoorbeeld 31 december 2024 of 31 december 2025). Anders vallen ondernemers die hun bedrijf in de loop van 2026 beëindigen (wat een rationele en schadebeperkende beslissing kan zijn) buiten de boot. Zie ook de opmerkingen bij artikel 4b en 4c. Zie verder de opmerkingen bij artikel 5 over gespreide activiteiten.
- Artikel 3 bepaalt dat het jaar 2024 wordt gehanteerd als referentiejaar (inkoopwaarde jaarwisseling 2024-2025). De berekeningen in het rapport Sman gaan uit van het gemiddelde van de jaren 2022-2024. In de beleidsregel is er om praktische redenen voor gekozen om ten aanzien van de inkoopfacturen uit te gaan van uitsluitend één jaar (de jaarwisseling 2024/2025). De daarop van toepassing zijnde EBITDA-percentages die uit het rapport SMAN zijn ontleend hebben echter betrekking op het gemiddelde over de jaren 2022-2024. Hierdoor is er sprake van een inconsistentie. Voor wat betreft de EBITDA-percentages zou ook moeten worden uitgegaan van uitsluitend het jaar 2024. Deze zijn vermeld in bijlage 1 van het rapport SMAN.
- Artikel 4a: deze eis is begrijpelijk bij maatwerkbesluiten maar past niet goed bij de standaardregeling die in deze beleidsregel is opgenomen. Want wat wordt hier dan verwacht van de aanvrager, in aanvulling op de aanvraagvereisten van artikel 5 en hoe gaat RVO dit toetsen? Kan deze bepaling er niet gewoon uit?
- In artikel 4b wordt aangegeven dat vereist is dat een aanvrager op het moment van de aanvraag staat ingeschreven in het handelsregister. Niet duidelijk is waarom een ondernemer het recht op nadeelcompensatie zou verliezen als hij inmiddels is uitgeschreven. En als ondernemers dit recht niet zouden verliezen is niet duidelijk op welke wijze ondernemers dit bij de aanvraag kenbaar kunnen maken zodat de aanvraag toch in behandeling wordt genomen. Ook hier moet worden voorkomen dat deze problematiek per definitie wordt verplaatst naar de bezwaarfase/beroepsfase. Zie ook de opmerking bij artikel 1.
- Artikel 4c en artikel 5 lid 2e: Is vereist dat er zowel in 2024 als in 2025 is verkocht? De bepalingen wijzen niet dezelfde kant op. En zo ja, kunt u toelichten waaruit deze eis volgt? Dit lijkt ons geen juridische eis voor nadeelcompensatie. Ook vragen wij ons af hoe wordt omgegaan met de ondernemers die door dit vereiste buiten de boot vallen. Wij geven twee voorbeelden.

Voorbeeld 1

Ten eerste zijn er bedrijven die tot 2024 door een huurder werden uitgebaat en in 2025 door de eigenaar (of omgekeerd). Op basis van de huidige tekst vallen deze bedrijven buiten de regeling, omdat de huurder niet kan aantonen dat hij in 2025 heeft verkocht, en de eigenaar niet kan aantonen dat hij in 2024 heeft verkocht.

Voorbeeld 2

Ten tweede zijn er een tiental bedrijven die in 2024 (tweede vervangingsronde na de invoering van het vuurwerkbesluit in 2004) de moedersprinklers niet hebben vervangen (een aanzienlijke investering van minimaal 2.000 tot wel 30.000 euro) en daardoor in 2024 geen vuurwerk hebben verkocht. Zij deden dat omdat toen al bekend was dat in 2025 de verplichte vervangingstermijn van sprinklers zou worden opgehoogd van 10 naar 20 jaar. Voor sommige bedrijven was het aantrekkelijk (economisch rationeel) om die wijziging af te wachten. Na deze wijziging van de regels over het vervangen van de moedersprinklers, hebben zij in 2025 wel weer vuurwerk verkocht. Ook deze groep heeft geen inkoopfacturen over 2024 (wel over voorgaande jaren).

In dit licht lijkt het ons redelijker om als eis te stellen dat er in 2024 of 2025 vuurwerk is verkocht, of bijvoorbeeld in twee van de drie jaren in de periode 2023-2025. Eventueel met een uitzondering voor ondernemingen die in 2024 vuurwerk verkochten maar in 2025 geliquideerd zijn. Daar kunnen veel bezwaar- en beroepsprocedures mee worden voorkomen. Wij horen graag hoe u daar tegenaan kijkt.

- Artikel 4d: het vereiste van de vergunningsplichtige opslag pakt verkeerd uit voor detaillisten met meerdere verkooppunten, die individueel onder de drempel van de vergunningsplicht vallen, maar gezamenlijk een groter volume hebben. Dat staat op gespannen voet met de achterliggende gedachte dat een hoger volume leidt tot hogere marges. Zo kunnen ondernemers meerdere verkooppunten hebben met opslaglocaties die niet vergunningsplichtig zijn. Deze ondernemers behaalden wel hogere marges door de inkoopvoordelen, maar worden door het ontbreken van een vergunningsplichtige opslag in een categorie geplaatst met een lagere winstgevendheid. Is daarover nagedacht en zo ja, moet de beleidsregel op dit punt niet worden aangepast?
- Artikel 5: is er nagedacht over de situatie dat de detailhandelsactiviteiten zijn verdeeld over verschillende vennootschappen, waardoor de administratieve gegevens die in artikel 5 worden gevraagd, verdeeld zijn over verschillende entiteiten? Hoe werkt bijvoorbeeld de regeling voor ondernemers die de inkopen in een andere entiteit hebben ondergebracht? En hoe wordt omgegaan met ondernemers die zowel over vergunningsplichtige opslaglocaties beschikken als over niet-vergunningsplichtige opslaglocaties, al dan niet ondergebracht in dezelfde entiteit?
- In artikel 5 lid 2b wordt gevraagd om het inschrijvingsnummer van aanvrager. In artikel 5 lid 2c wordt gevraagd om inkoopfacturen op naam van aanvrager. Hieruit kan worden opgemaakt dat de inkopende entiteit wordt aangemerkt als rechthebbende. Voor een aantal ondernemers geldt dat de inkopende entiteit niet dezelfde is als de verkopende entiteit. Omzet(belasting)gegevens of bewijsstukken met betrekking tot verkochte goederen kunnen voor deze aanvrager dan niet worden aangeleverd. Daarnaast kan ook de vergunningsplichtige opslag in een andere entiteit zijn ondergebracht. In de toelichting op artikel 5 wordt aangegeven dat, indien een detailhandelaar over meerdere verkooppunten beschikt, een aanvraag moet worden gedaan voor alle locaties tezamen waar schade is geleden. Daarmee lijkt te worden bedoeld op entiteiten waarin meerdere afzonderlijke verkooppunten zijn ondergebracht. Daarnaast wordt gesproken over één aanvraag voor het hele bedrijf. Dat lijkt betrekking te hebben op alle vennootschappen

binnen een bepaalde groep. En andersom: hoe wordt omgegaan met ondernemers met meerdere KvK-nummers? Moeten zij meerdere aanvragen indienen en wordt er dan rekening gehouden met het feit dat de entiteiten onderdeel zijn van dezelfde groep? En hoe werkt dit bij gewijzigde KvK-nummers? Zou u in dit licht nog eens goed willen kijken naar een duidelijke afbakening (ook in artikel 1) van de begrippen aanvrager, onderneming, ondernemer, bedrijf, detailhandelaar, detailhandel, vestigingen, verkooplocaties, opslaglocaties en de daarbij behorende juridische entiteiten in relatie tot de in te dienen aanvraag en de bijbehorende rechten op compensatie die voortvloeien uit de beleidsregel?

- Artikel 5 lid 2g: wat en hoe wilt u precies controleren? En hoe houdt u daarbij rekening met omzet over restvoorraden (zowel van het voorgaande jaar als het betreffende jaar)?
- Als wij kijken naar al deze vragen en opmerkingen over de artikelen 1, 4 en 5, ontkomen wij niet aan de indruk dat de uitkomsten van het schademodel in de concept beleidsregel veel te veel afhangen van de nogal willekeurige indeling in de drie categorieën in de bijlage bij de beleidsregel. Dat gaat bij de uitvoering veel discussie geven over de vraag in welke categorie een ondernemer thuishoort en of de bij die categorie behorende standaard winstmarge nog wel een benadering is van de werkelijke winstmarge van die ondernemer. Wij komen hier aan het slot van deze brief nog op terug. Ook doen wij een voorstel zonder categorieën dat volgens ons veel beter werkt.
- Artikel 6 sub b: wij kunnen volgen dat onjuiste informatie kan leiden tot een te hoog bedrag aan nadeelcompensatie en dat dat niet de bedoeling is. De toekenning moet immers worden gebaseerd op juiste informatie. Onzes inziens ligt het echter meer voor de hand dat als RVO vermoedt dat er onjuiste informatie is verstrekt, RVO navraag doet bij de aanvrager en zorgt dat de aanvraag zo nodig wordt gecorrigeerd, in plaats van de aanvraag geheel of gedeeltelijk af te wijzen. Daarmee kunnen veel bezwaarprocedures worden voorkomen. Temeer nu het verstrekken van onjuiste informatie ook kan leiden tot een te laag bedrag aan nadeelcompensatie, en dat is ook niet de bedoeling. Anders gezegd, de aanvrager kan vergissingen in zijn voordeel maar ook in zijn nadeel maken. Als RVO dat opmerkt, moet een correctieproces in gang worden gezet, in plaats van een gehele of gedeeltelijke afwijzing van de aanvraag. Doel is immers dat elke ondernemer krijgt waar hij recht op heeft, zonder dat hij daarvoor lange en kostbare bezwaar- en beroepsprocedures met een onzekere uitkomst voor moet doorlopen.
- Artikel 6 sub c: zie ons eerdere commentaar op artikel 2 (punt 4 van onze brief van 23 juli 2026). Dit lijkt ons in de praktijk geen werkbare bepaling en ook niet passend bij de forfaitaire opzet van de regeling.
- Artikel 8 sub a en c: hoewel wij begrip hebben voor een intrekkingmogelijkheid bij frauduleuze aanvragen, vinden wij dat de drempel voor intrekking of wijziging van het besluit (veel) hoger moet liggen. Bij sub a moet de aanvrager op zijn minst een serieus verwijt kunnen worden gemaakt. Bij sub c gaat het nota bene om een fout van de RVO die op de ondernemer wordt afgewenteld, terwijl de aanvrager zelf mogelijk helemaal niets fout heeft gedaan. Wijziging of intrekking zou in zo'n geval alleen mogelijk moeten zijn in de evidente gevallen waarin de aanvrager willens en wetens profiteert van die fout.

Wij stellen de volgende aanpassingen voor: (a) intrekken of wijzigen alleen als de aanvrager *opzettelijk of ernstig verwijtbaar* onjuiste informatie heeft verstrekt, en (c) alleen bij *onmiskerbare fouten* die de ondernemer niet ontgaan kunnen zijn.

- Artikel 8 lid 2: wettelijke rente zou alleen mogen worden teruggevorderd bij ernstig verwijtbaar handelen van de ondernemer. Terugvordering van wettelijke rente bij vergissingen van de ondernemer of een fout van RVO lijkt ons niet de bedoeling en ook niet passend.

5. Aanvraagformulier

Wij hebben op 23 juli jl. verzocht om het conceptaanvraagformulier te mogen inzien. Daar is nog niet op gereageerd. Dat is niet handig, omdat daardoor mistig blijft welke informatie de ondernemers nu moeten en kunnen verstrekken via dat aanvraagformulier. En in hoeverre het formulier ruimte biedt om niet-standaardsituaties toe te lichten. Verzoek om dit conceptformulier alsnog z.s.m. aan ons te sturen.

6. Slot

De detaillisten begrijpen dat de Rijksoverheid, gelet op het grote aantal winkels, een zekere mate van standaardisering wenst. Wij zijn er echter van overtuigd dat er vormen van standaardisatie mogelijk zijn die zowel uitvoerbaar zijn als veel meer recht doen aan de economische werkelijkheid en de verscheidenheid binnen de groep. In een eerdere fase hebben wij concrete voorbeelden gegeven. In de bijlage bij deze brief treft u een compensatiemodel aan dat volgens ons niet alleen eerlijker is, maar ook beter uitvoerbaar dan het model waarvoor in de concept beleidsregel is gekozen. Wij hebben een vergelijkbaar model al eerder aan de staatssecretaris voorgelegd maar daar nooit een inhoudelijke reactie op gekregen. Wij denken dat dit het moment is om die inhoudelijke reactie alsnog te geven en alsnog voor dit model te kiezen, of op zijn minst uit te leggen waarom u dat niet doet.

Wij zien uw schriftelijke reactie op de aangedragen punten en vragen met belangstelling tegemoet. Uiteraard zijn wij bereid het bovenstaande desgewenst nader toe te lichten.

Hoogachtend,

Namens de vuurwerkbranche,

ing. F.C.J.H. Köhler

VuurwerkCheck

Bijlage: alternatief schademodel detailhandelaren

Alternatief Schademodel detailhandel

(Bijlage bij brief VWC 31 augustus 2026)

Categorisatie

Vanaf de start van het traject is door de branche telkens gewezen op de problematische uitvoerbaarheid die de indeling van de branche in categorieën met zich meebrengt. Deze kritiek is door de Staat stelselmatig terzijde geschoven. De gehanteerde categorisatie maakt de aanvraagprocedure en de afhandeling onnodig complex en zal in vele gevallen tot onredelijke en onrechtvaardige uitkomsten leiden. Dat is in de brief al toegelicht. Ter illustratie zijn hieronder een aantal voorbeelden gegeven.

Voorbeeld 1

Een ondernemer exploiteert een winkel en maakt gebruik van de opslagfaciliteiten (> 10.000 kg) van een ander bedrijf. Een vergunning op naam van de aanvrager kan daardoor niet worden verstrekt. De onderneming wordt in categorie A geplaatst terwijl er verkoopvolumes en marges worden behaald die horen bij categorie B.

Voorbeeld 2

Een ondernemer exploiteert drie winkels met elk een opslag tot 10.000 kg, gebaseerd op drie meldingen. De inkoop vindt plaats op basis van de gezamenlijke opslagcapaciteit, waardoor aantoonbaar een significant hogere marge is gerealiseerd dan de vastgestelde marge voor categorie A (inrichtingen tot 10.000 kg). Hoewel de ondernemer niet beschikt over één vergunning boven 10.000 kg, bedraagt de feitelijke opslagcapaciteit wel meer dan 10.000 kg. Een indeling in categorie A doet in dit geval geen recht aan het ondernemerschap. Deze problematiek speelt bij een grotere groep ondernemers die relatief hoge omzetten realiseren.

Voorbeeld 3

Een ondernemer heeft in 2022 en 2023 een opslagcapaciteit van 25.000 kg en valt in 2024 (tijdelijk) terug naar een opslag tot 10.000 kg. Andersom kan worden gedacht aan een ondernemer die aanvankelijk beschikte over een capaciteit tot 10.000 kg en die in 2024 of 2025 de capaciteit heeft uitgebreid. De thans ingerichte categorisering (inkoop op basis van 2024, winstmarges op basis van de jaren 2022-2024 en vergunningssituatie op basis van datum aanvraag) biedt geen uitkomst voor dergelijke gevallen.

Alternatief schademodel

De branche heeft zelfstandig een eenvoudig en werkbaar schademodel ontwikkeld dat deze knelpunten wegneemt en bovendien de bezwaren ondervangt dat er onverklaarbare verschillen ontstaan tussen ondernemers die net niet en net wel in categorie b of c vallen en dat voor alle ondernemers binnen een bepaalde categorie één standaard winstmarge wordt gehanteerd, terwijl deze marges binnen de groep aanzienlijk uiteen kunnen lopen.

Het door de winkeliers voorgestelde compensatiemodel bestaat in de basis uit de volgende drie onderdelen:

- Een winstvergoeding op basis van een kapitalisatiefactor maal EBITDA.
- Een aanvullende vergoeding op basis van een percentage van de omzet. Dit betreft een integrale vergoeding van doorlopende bedrijfskosten en contracten, afvloeiingskosten van personeel, de ombouw van (buffer)bewaarplaatsen, teloorgang van investeringen, eventuele belastingschade en de kosten van de verklaring van de accountant/boekhouder.

- Een afzonderlijke vergoeding voor het verlies op restvoorraden (verlies inkoopwaarde).

De EBITDA wordt berekend als de gemiddelde behaalde omzet F2 vuurwerk in de jaren 2022 t/m 2024 minus:

- De gemiddelde inkoopkosten in de jaren 2022 t/m 2024.
- Een forfaitair bedrag aan bedrijfskosten (exclusief afschrijvingen) ter grootte van 15% van de gemiddelde omzet in de jaren 2022 t/m 2024.

Een vergoeding vindt daarbij uitsluitend plaats op basis van verifieerbare omzetten en inkopen. Dat wil zeggen dat deze verantwoord dienen te zijn in de jaarrekening en administratie van de onderneming en dat deze fiscaal verantwoord zijn in de BTW/IB/VPB aangiften. De winkeliers dienen hiertoe zelf zorg te dragen voor een verklaring van de accountant/boekhouder. Die verklaring dient minimaal in te houden dat de opgegeven omzetten en inkopen op de juiste wijze aan de administratie zijn ontleend en dat deze fiscaal verantwoord is in de BTW/IB/VPB aangiften. Steekproefsgewijs kan achteraf controle plaatsvinden.

Dit compensatiesysteem heeft als significant voordeel dat iedere winkelier wordt gecompenseerd op basis van zijn eigen behaalde marge in de referentie jaren. Niemand wordt daardoor benadeeld of overgecompenseerd. Daarnaast hoeft een winkelier slechts zes gegevens in te voeren (namelijk de inkoopgegevens en de omzet per referentiejaar), voorzien van een verklaring van de accountant.

Het aanbrengen van een categorisatie in de winkels is niet meer nodig. Dit voorkomt discussie over welke winkel in welk jaar in welke categorie hoort. Het loslaten van een uniforme marge voorkomt ook dat er met twee maten worden gemeten (verschil in compensatie tussen categorieën). Het hanteren van een uniform kostenpercentage (15%) voorkomt discussies over toewijzing van overheadkosten en verrekening van kosten tussen verschillende entiteiten. Het risico op procedures wordt daardoor verkleind/beperkt.

Dit model is diverse keren onder aandacht gebracht maar hier is nooit inhoudelijk op gereageerd.